

Λαρόν και παρακολούθησε όλα τα δραματικά γεγονότα. Οί συγγενόμενοι όμως Έβραίοι, παρά την εξωτερική του μεταμόρφωση, τόν αναγνώρισαν και λύσσαξαν απ' τὸ θυμὸ τους.

Ἄλλ' ἔπειδή φροδόντουσαν τὴν κοινωνική του θέσι και τὴ μεγάλη ἐπιρροή του μέσα στὴν πόλι, δὲν θέλησαν νὰ τὸν κακοποιήσουν. Περιορίστηκαν μόνον νὰ τὸν ἀρτάξουν και νὰ τὸν διώξουν ἔξω με τὴ βία.

Ὅστόσο, ὁ εὐλατρώδης φεύγοντας ἀπὸ καί, μετέδωσε λεπτομερῶς στοὺς συμπολίτες του όλα ὅσα γινόντουσαν μέσα στο σπίτι τοῦ Ἄαρὸν. Ἀπὸ τοὺς Κερκυραίους ἄλλοι μὲν τὰ ἔμαθαν ἄρῃσιαν νὰ γελῶν, ἄλλοι φάνηκαν ἀγανακτισμένοι και ἄλλοι πρότειναν νὰ τιμωρήσουν ἀσπληρὰ τοὺς Έβραίους.

Οἱ μετροπαθέστεροι ὅμως ἔξέφρασαν τὴ γνώμη νὰ μὴν ἐπέμβουν σὲ μιὰ ἰσθμια ἔξην γη' αὐτοῦ, ἀλλὰ ν' ἀφήσουν τοὺς Έβραίους ἀνενόητους, μέχρις ὅτου ἀναγνωρίσουν οἱ ἴδιοι τὴν ἀπάτη τους και φεῶνται τὸν μόνον τους, χωρὶς τὴν ἐπέμβασι τῶν χριστιανῶν.

Πραγματικά, ἔτσι κι ἔγινε. Οἱ Έβραίοι τῆς Κερκύρας δὲν ἄργησαν νὰ ἀντιληφθῶν τὴν κομιδία ποὺ παίζονταν εἰς βάρος των. Ὅλη των τότε ἡ λατρεία κι ὅλη των ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὴν κόρη τοῦ Ἄαρὸν μεταβλήθηκε με μιὰς σὲ μῖσος φοβερὸ και ἀδιάλλαχτη ἔχθρα κατὰ τῆς δυστυχισμένης Έβραισοῦλας.

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη και δυσάρεστη αὐτὴ τροπὴ τῆς ὑποθέσεως, ὁ Ἄαρὸν γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν ἀγανάκτησι τῶν συμπολιτῶν του, ἀναγκάστηκε νὰ παραλάβῃ τὴ θυγατέρα του, τὴν παρ' ὀλίγον... μητέρα τοῦ Μεσσία, και νὰ φύγη μακριὰ ἀπὸ τὸ ἀφιλόξενο νησί ποὺ δὲν... ἐσίχωνε μετὰ Χριστὸν προφήτες.

Κατὰ περιγραφή συμπτῶσι, τὸν ἴδιο χρόνον ποὺ συνέβαιναν τὰ παραπάνω, δηλαδὴ τὸ 1666, ἔκαμε τὴν εμφάνισι του κι ἕνας ἄλλος Έβραῖος Μεσσίας, ὄχι στὴν Κέρκυρα αὐτὸς, ὀνόματι Ζεβὶ. Ὁ Ζεβὶ διεκήρυξε πὸς ἦταν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ και σωτὴρ τοῦ κόσμου. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ δὴλοσι του αὐτὴ προκάλεσε ἀντιπάθειες, γιὰ νὰ σωθῇ, ἀναγκάστηκε ν' ἀλλοξοπιστίσῃ και νὰ γίνῃ... Μουσουλιμῶσις!

Ἡ σειρὰ τῶν ψευδομεσσιῶν κλείνει κι ἕναν ἄλλον Έβραῖο, τὸν Μαρδοχάιν, ὁ ὁποῖος ἐνεφανίσθη κατὰ τὸ 1678 στὴ Γερμανία, λέγοντας πὸς ἦταν ὁ ἀναμενόμενος γιῶσι τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ εἶχε κι αὐτὸς τὸ ἴδιο ἄδοξο τέλος με τοὺς ἄλλους... συναδέλφους του.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΕΖΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐκεῖνος σάν ἕνα κόκκινο τριαντάφυλλο, ἐκεῖνη σάν ἕνα τριαντάφυλλο ἄσπρο με πολλὰ ἀγκάθια. Τὰ μάτια του σάν μενεξέδες ἀνάμεσα σὲ γίαια, τὰ μάτια της σάν λιποθυμισμένα ἄσπτερα. Τὰ καστανά μαλλιά του σάν τὴ θάλασσα σὲ φεγγαρολουκιμένη νυχτιά, και τὰ μαλλιά της ὅπως τὸ ζωράφι.

Τὰ χεῖλη του κοράλλινα, σάν τὸ μέλι τ' ἄφωνα της χεῖλη. Τὸ πρόσωπό του σάν μουσικιστὴ, τὸ πρόσωπό της σάν καμμεῖλα κλειστή. Καὶ τὸ κορμί του σάν ἀφρόσι, σάν τὸ φίλντισι ἐκεῖνης τὸ κορμί.

Κι ἀγαπήθηκαν...

Ἐκεῖνος ζῶσε γιὰ κείνη κι ἐκεῖνη γιὰ κείνον ἔξωσι.

Ἐκεῖνος μεθοῖσε με τὰ φίλιά της κι ἐκεῖνη τὰ φίλιά του ὀνειρευόταν. Κισσὸς και ἀκακία...

Ἐκεῖνος τῆς εἶπε ἕνα βράδι: Ὑ' ἀγαπῶ! Καὶ τὸ φεγγάρι κούφτηκε πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα, και μαραιήθηκαν τὰ λουλούδια...

Ἐκεῖνη ἀποκρίθηκε: Σὲ λατρεύω! Καὶ τὸ φεγγάρι ἐκρυφώγελασε εἰρωνικά, και τὰ λουλούδια σήκωσαν ψηλὰ τὸ κεφάλι...

Κι ἡ μαργαρίτα εἶπε: Πόσο τὴ ζήλευσι!

Και τὸ τριαντάφυλλο εἶπε: Τὴ μισῶ!

Ἔπειτα ἐκεῖνη ἔκοψε τὸ τριαντάφυλλο, γιὰ νὰ τοῦ τὸ χαρίσι, κι ἔκλεινε με χαϊνεκία τὴν ἀγκαλίωσι. Κι ἀπὸ τὰ δαχτυλά της ἔτρεξε τὸ αἷμα κόκκινο-κόκκινο, κι ἐκείνον τοῦ ματώθηκε ἡ καρδιά.

Και τὴ μικρὴ τὴ μαργαρίτα τὴν ξεφύλλωσι. — Μ' ἀγαπᾶ... δὲν μ' ἀγαπᾶ, Μ' ἀγαπᾶ... δὲν μ' ἀγαπᾶ...

Κι ἐγέλασε με τ' ἀσημένιο γέλιο της, κι ἔλαμψαν τὰ μαργαριτάρια τῶν δοντιῶν της.

Κι ἐκεῖνος ἦταν μελαγχολικός.

Κι εἶπε ὁ νάρκισσος: Πόσο εἶσαι ὀραῖος!

Και τὸ ἀηδὸν ποὺ τὸν ἀγαποῖσε, ζήλευσε.

Κι ἐκεῖνος ἔκοψε τὸ νάρκισσο και τὸν ἐμύρσε. Κι ὁ νάρκισσος ἐλιποθύμησε στὰ χεῖρια του.

Κι ὅταν τὸν ἔπιασεν ἐκεῖνη πέθανε, και πέθανε τ' ἀηδὸν.

Κι ἐκεῖνος ἦταν μελαγχολικός.

Και τ' ἄσπτερα ἔξεψυχόσαν.

Και τὸ φεγγάρι πέθανε.

Και φιληθήσανε!...

ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΑΓΚΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΩΝ

Ἐ Δουμάς κι ὁ μυστηριώδης και... ἀνεξήγητος θαυμαστής του. Τὰ μπουκέτα με τὰ λευκὰ τριαντάφυλλα. Πὸς ἐλύθηκε τὸ μυστήριον. Φιλολογία και ἀνεμπερσία. Πὸς τὴν ἐκτάφερε ὁ Μπαλζάκ τοῦ ἐκδότου του. Κουβέντα τὴν κουβέντα κι ἐρώτησι τὴν ἐρώτησι, κτλ. κτλ.

Τὸ ἄνθος τῆς προτιμήσεως τοῦ Ἄλεξ. Δουμά πατρός, ἦταν τὸ λευκὸ τριαντάφυλλο. Σχετικὰ με τὴν προτίμησι αὐτὴ τοῦ περιφήμου μυθιστοριογράφου, διηγούνται τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο:

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκε στὸ γραφεῖο τοῦ Δουμά ἕνας ἄγνωστός του κούριος, ἀρκετὰ παχὺς, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὸ χεῖρ του ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἄσπρα τριαντάφυλλα και τοῦ τὰ πρόφερε, λέγοντας πὸς ἦταν ἐπισημοσι θαυμαστής του, χωρὶς νὰ προσέβῃ καμμιὰν ἄλλη ἐξήγησι.

Ἀργότερα, ὅταν δημοσιεύτηκε ὁ «Κόμης Μοντεχρηστὸς», ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πετυχημένα ἔργα τοῦ Δουμά, ὁ δημοφιλὴς συγγραφεὺς ἐδέχτηκε νέα ἐπισκεψι τοῦ... γνωρίμου ἀγνώστου του.

— Τὸ μυθιστόρημά σας εἶνε ἕνα πραγματικὸ ἀριστοῦργημα! τοῦ εἶπε ὁ παράξενος ἐπισκέπτης και συγχρόνως τοῦ πρόφερε δευτέρη ἀνθοδέσμη, κομιωμένη ἐπίσης ἀπὸ λευκὰ τριαντάφυλλα.

Μετὰ κάποιων καιρῶ, ὁ Δουμάς ἐδημοσίευσε νέο του ἔργο. Καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ ἀγνώστος θαυμαστής του τὸν ἐπισκέφθηκε και τοῦ ἔδωσε μιὰ καινούργια ἀνθοδέσμη ἀπὸ τ' ἀγαπημένα του λουλούδια.

Ὁ μυθιστοριογράφος δέχτηκε φρεσκά τὴν προσφορά του, ἀλλὰ ἀσθάνθηκε τὴν περιέργειά του νὰ μεγαλιώνη ἀκόμα περισσότερο.

— Μὰ ποῖος εἶστε ἐπὶ τέλους; ρώτησε τὸν περιέργο θαυμαστή του με ἀδιημονία.

— Εἶμαι ἕνας ἀνθρώπος τόσο ἀσημάντος, ἀποκρίθηκε κείνιος, ὅσο εἶσε εἶστε σπουδαῖος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀφοῦ θέλετε νὰ μάθετε τ' ὄνομά μου, ὀνομάζομαι Αἴγυπτος.

Ὁ Δουμάς προσξενεύτηκε γιὰ ὄν' αὐτὰ και δὲν ἤξερε ποῦ νὰ ἀποδώσῃ τίς τόσο ποιητικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ χοντροῦ κούριου. Ἡ περιέργειά του ὅμως ἐνανοσιήθηκε τυχάρῃ, ὅταν μετὰ τρεῖς μῆνες, περπατώντας σ' ἕνα βουλεβάρτο, διάβασε ἀπ' ἔξω ἀπὸ ἕνα κώσι τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφή:

«Αἴγυπτος, ἀνθοπώλης, προμηθευτὴς ἀνθῶν τοῦ Ἄλεξάνδρου Δουμά!».

— Πρὶν δὲν ἔκανα καθόλον δουλειὰ, ἐξήγησε ὁ ἔξυπτος ἀνθοπώλης στὸν ἐκπληκτο μυθιστοριογράφο, ποὺ πῆγε μετὰ και τοῦ ζήτησε πληροφορίες. Ἀφοῦτο ὅμως εἶχε τὴν ἐπιθυμία νὰ γράψω στὸ μαγαζὶ μου τ' ὄνομά σας, ὅλοι σκοποῦνται νὰ πάρουν λουλούδια ἀπὸ μένα.

Ὁ περιφήμος μυθιστοριογράφος τῆς Γαλλίας και ἕνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους τοῦ κόσμου Ὀνορέ ντὲ Μπαλζάκ, γιὰ νὰ ὑπογράψῃ τὸν ἐκδότῃ του νὰ τοῦ πληρώνη ἀκριβότερα τὰ ἔργα του, κατέφραγε συχνὰ σὲ διάφορα τεχνάσματα.

Μιὰ μέρα, ἐνὸ κούβεντιαζε με τὸν ἐκδότῃ του, τὸν ρώτησε ποῖα εἴδωσι καλύτερα, τὰ μυθιστορήματα τοῦ Ἄλεξάνδρου Δουμά ἢ τὰ δικὰ του.

— Τὰ δικὰ σας φρεσκά, ἀπάντησε ὁ ἐκδότης με προθυμία.

— Μήπως ἔχετε τὴν ιδέα, ὅτι γράφω καλύτερα κι ἀπὸ τὸν Φρειδερίκο Σουλιέ; Ξαναρώτησε ὁ Μπαλζάκ, ἀναφέροντας τὸ ὄνομα ἐνός ἀπὸ τοὺς προσφιλεστέρους στὸ κοινὸν λαϊκὸς μυθιστοριογράφους τῆς ἐποχῆς του.

— Ἐννοεῖται, κύριε Μπαλζάκ.

— Θὰ σὰς ρωτήσω και γὰτὶ ἄλλο ἀκόμα, Μήπως τὰ μυθιστορήματα τοῦ Σὺν σὰς φαίνονται καλύτερα ἀπὸ τὰ δικὰ μου;

— Ποτὲ δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μου τέτοια ιδέα...

— Τότε, σιμπερᾶνε φρεσμεντικὰ ὁ Μπαλζάκ, πρέπει νὰ μοῦ δίνετε διπλάσια χορήματα ἀπ' ὅσα ἔπαρναν γιὰ τὰ ἔργα τους ὁ Σουλιέ, ὁ Δουμάς και ὁ Σὺν. Ἄλλωστε εἶσεἰ ὁ ἴδιος ἀναγνωρίζατε πρὸ ὀλίγου τὴν ὑπεροχή μου και εἶνε περριτὸ, ὑποθέτω, νὰ συνεχίσουμε τὴ συζήτησι πάνω στὸ ἴδιο ζήτημα.

Ὁ ἐκδότης βοήθησε καιτ' αὐτὸν τὸν τρόπο σὲ δύσκολη θέσι και μὴ μπορώντας νὰ πάρῃ πίσω τὰ λόγια του, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκινήσῃ τὴν ἀξίωσι τοῦ δαιμονίου μυθιστοριογράφου.